

i regeringen har fået afklaret, hvordan det her skal udmøntes.

Vi glæder os selvfølgelig til at se et udspil, for vi har i Dansk Folkeparti i hvert fald det ønske, at vi kan være med til at bære nogle af de tanker igennem, der drejer sig om at bringe folk fra passiv forsørgelse til aktivt engagement på arbejdsmarkedet i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har megen forståelse for, at hr. Jan Petersen af hensyn til sin sindstilstand ikke ønsker at kommentere Det Konservative Folkepartis arbejdsmarkedspolitiske udspil.

Derfor vil jeg spørge hr. Jan Petersen, om Socialdemokratiet – ikke regeringen, men Socialdemokratiet – finder det rigtigt, at den kommende arbejdsmarkedsreforms elementer skal bygge på en halvering af dagpenge til unge under 30 år, om Socialdemokratiet mener, at man skal afkorte ledighedsperioden til 3 år, om man skal graduere dagpengene efter ledighedsens længde – det, man kan kalde piskemodellen – eller om man ser det som en opgave for arbejdsmarkedsreformen at gøre en bedre, større, mere intensiv uddannelsesindsats for de kortuddannede og ikkeuddannede, altså de ufaglærte.

Vil man satse mere på at fremme de gode erfaringer, der ligger med jobrotationsprojekter, som både kan efteruddanne folk i beskæftigelse og skabe grundlag for ordinære job for arbejdsløse, samt i forbindelse med fremrykning af aktivering samtidig skaffe flere ordinære job, sådan at aktivering også får et perspektivrigt sigte?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hr. Thulesen Dahl vil gerne have en konklusion, og når han ikke kan komme længere, vil han tillade sig at konkludere, at der er intern uenighed i regeringen. Hr. Thulesen Dahl må have deltaget i møder i regeringen, jeg ikke har deltaget i så, for jeg har altså ikke opdaget det.

Så vil hr. Ole Sohn gerne have, jeg melder konkret ud til en række konservative positioner. Mange af de målsætninger, som hr. Ole Sohn fremhævede, eksisterer jo med de instrumenter, der er til rådighed i de eksisterende arbejdsmarkedsregler. De kan smøres mere eller mindre alt efter, hvor relevante de er i forhold til arbejdsmarkedsudviklingen. Det var jo en mas-

se plusord, og dem kan jeg for så vidt godt dele. Der er også noget, som jeg godt kunne tage afstand fra.

Jeg kunne gøre meget, jeg kunne sige ja, nej, ja, nej, ja, nej, men det vil jeg ikke. Jeg synes, at vi skal give de forhandlinger, der kan være om det her, en reel chance, og med de konstruktive indlæg, der har været i hvert fald verbalt fra begge sider, om at det må vi snakke om, så skulle der også være et godt forhandlingsklima på både den ene og den anden side af regeringen. Derfor vil jeg ikke bevæge mig længere ind i det.

Men mit tilbud om at få en ganske detaljeret liste over, hvad den socialdemokratiske arbejdsmarkedspolitik indeholder, står jeg ved. Den kan man få dags dato.

Thor Pedersen (V):

Det var også i år med nogen spænding, at vi imødeså regeringens finanslovsforslag: Ville man denne gang fremlægge et forslag, der kunne reformere det danske velfærdssamfund og løse nogle af de væsentlige problemer, som vi står over for? Men traditionen tro fik vi et forslag blottet for visioner og ambitioner og uden anvisninger på, hvordan de kommende års store udfordringer skal løses.

Derimod fremstår prisen for regeringens økonomiske politik meget klart. Vi har i Danmark mistet det økonomiske råderum. Det massive overskud på betalingsbalancen er sol-det op. Mere end en million i den erhvervsaktive alder er på overførselsindkomst. Erhvervs-livets konkurrenceevne er forringet og forvær-res yderligere med pinsepakken, og pengene fosser desværre lige så hurtigt ud af statskas-sen, som de fosser ind. Selv om vi nu nærmer os det sjette år med højkonjunktur, og selv om regeringen i 1999-forslaget får 62 mia. kr. mere i statskassen i form af skatter og afgifter i for-hold til niveauet fra 1992, så er der ikke noget massivt overskud på statens budget.

Vi må endnu en gang spørge regeringen: Hvis man ikke er i stand til at opbygge et solidt overskud på statens budget efter flere års øko-nomisk fremgang og på den måde nedbringe statsgælden markant, hvornår sker det så?

På trods af at vi betaler verdens højeste skat-ter, lever vi med ventelister til behandling for selv alvorlige sygdomme, ventelister på pleje-hjem, manglende hjemmehjælp og manglende børnepasning. Regeringen fortsætter med at øge de offentlige udgifter, uden at den offentli-